

sa ei taba mitte lähemast teada saada, mis und valivad wõi hõelad inimesed peawad nägema?" Ja kuningas andis übele kõige lähemal seiswale unenäule märku; see oli üks kote kanglane, kumbagi kaenla all kandis ta üht westekivi.

„Jutusta, mis sa täna õõse tabad teha!“ küsis kuningas.

Seal tõmmas koll pea õlade wabele, kiskus suu kuni kõrwadeni laiali ja nägu hirmu kiskudes hakkas ta jutustama:

„Ma lähen rikka mehe poole, kes oma isa lastis nägga näha. Kui wanamees ühel päewal poja ukse ette tuli leiba kerjama, tuli wõeg ja ütles perele: Ajage see wabiseja minema! Selle juure käin ma õõseti ja õerun teda kabe westekivi wabel, kuni tema koldid leha sees kõit ilusaste peeneks ja pehmeks on läinud. Siis mõtan ma teda kaestagust pidi kinni, raputan teda tubliste ja ütlen: Kas näed nüüd, kui kenaste ja wabised, süa mait! Siis ärkab ta üles, hambad lõgisewad tal juus ja ta ütles: Maene, too mulle weel palsemat tekki peale, mul on külm. Ja kui ta jälle magama jääb, jahwatan ma teda unesti.“

Kui Jüri seda oli kuulnud, tungis ta wõõrdimul uksest wälja, kuningat enese järele tõmmates, ja hüüdis: „Sia ma ei jää mitte silmapilgus enam nende halwa unenägude juure. See on ju kole!“

Nüüd wiis kuningas teda ühte ilusasse aida, kus teed hõbedast, lillepöentrad kullast ja lilled kallikõrdest oliwad. Siin jalgutastwad head unenäud. Kõige esimene, mis ta nägi, oli üks unenägu nagu noor lahwatanud palgega naene, sellel oli ühes kaenlas üks weike Noa laewale ja teises kaenlas kottile laste mängukannidega.

„Kes see on?“ küsis Jüri.

„See läheb õhtu ühe weikse haige poisikesse juure, kelle ema ära on surunud. Wäewa on ta ainuüksi ja keegi ei küsi tema järele; aga õhtu läheb see unenägu temale seltsiks ja wiidab mängides tema aega terwe öö. Poisike jääb õhtul ilka aeglaste magama, sellepärast läheb unenägu ilka nii aeglaste. Teised unenäud lähewad kõit palju hiljem. — Tule nüüd edasi; kui sa kõile tahad näha saada, siis peame tõttama.“

Siis läkswad nad aias edasi keset häid unenägusid.

Seal oli mehi ja naist, hõlvaid ja lapsi, kõigil armsad silmawaated, nägusad näud ja wäga ilusad riided. Käs oli mitmel kõiksugu asju mis süwa ilal wõib ihaldada. — Korraga jäi Jüri seisma ja karjatas nii waljuste, et kõit unenäud ümber waadastwad.

„Mis sul on?“ küsis kuningas.

Seal on ju minu printsess, kes nii mitmel korral mulle on ilmunud ja roosid kinkinud,“ hüüdis Jüri waimustusega.

„Diige küll,“ ütles teine, „see ta on. Eks ole tõsi, ma olen sulle ühe ilusa unenäu saatnud? See on peaaegu kõitdest kõige ilusam.“

Nüüd jooksis Jüri printsessi juure, kes praegu jälle oma kuldse kiige peal istus ja siikus. Niipea kui ta teist nägi liginema, hüpas ta maha ja jooksis Jürile wastu. See mõttis teda kae kõrwale ja tallutas teda ühe kuldpingi juure. Sinna istustwad mõlemad maha ja jutustastwad teineteisele, kui lõbus see on, et nad teineteist jälle näha saawad. Ja kui nad sellega walmis oliwad, hakkastwad nad sedasama juttu ilka jälle eest otsast peale. Seniäua käis unenägude kuningas aia suurt lessteed mööda edasi tagasi, känd selja peal; aeg-ajalt mõttis ta taskuuri wälja ja waadas järele, kui hiljale aeg juba jõuab, sest et unenäqija Jüri ja printsess oma juttuwestamisega ilka weel mitte lõpule ei jõudnud. Wiimaks läks ta nende juure ja ütles: „Hea nüüd küll, lapsed! Siinul, Jüri, on pill tee weel ära läia, sest õõsetks ei wõi ma sind sija jätta, sest et mul ühtegi wõõdit ei ole, kuhu sa wõiksid magama heita, sest ega unenäud ei maga, waid õõseti peawad nad ilka maa peal inimestele ilmuma. Ja süa, printsess, wane ennast ka walmis; wane täna õõsetks roosalleit selga ja tule pärast minu juure, et ma sulle ütlen, kellele ja sel õõl pead ilmuma ja mis sa temale pead üttema.“

Kui unenäqija Jüri seda kuulis, tundis ta oma südames julgust kaswama, nagu enne ei ilalgi omas elus. Ta tõusis kuldpingi pealt üles ja ütles kindlal healel: „Armas kuningas, omast printsessist ei lahku ma ilalgi enam. Umb kumba, kas jätate